

Chen Jiatong

WHITE FOX²

Op zoek naar het Betoverde Woud

Vertaald door Aleid van Eekelen-Benders

Lannoo

www.lannoo.com
www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en wij sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2025
ISBN 9789401444590
D/2025/45/116
NUR 283

Oorspronkelijk uitgegeven in het Chinees met de titel: 轮生项圈
Vertaald vanuit het Engels met de titel: *White Fox in the Forest*
Met toestemming van de oorspronkelijke uitgever: Jieli Publishing House
in 2019, nu uitgegeven door CITIC
Chinese tekst © Chen Jiatong 2019
Coverillustratie: Marie Beschorner
Coverontwerp: Johanna Mühlbauer
Cover © Loewe Verlag
Vertaling: Aleid van Eekelen-Benders

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HET AVONTUUR TOT NU TOE...

*A*l sinds hij een heel jong vosje was, droomde Sami ervan een mens te worden. Toen kwam er een dag die voorgoed in het geheugen van het poolvosje gebeiteld staat. Een vijandige vos die Karl heette, bedacht een plan dat Sami van allebei zijn ouders beroofde. Voor Sami's moeder stierf, vertelde ze hem over een oeroude legende: lang geleden had Ulvar, de beschermheilige van de poolvossen, hun een weergaloze geheime schat geschonken. Wie hem vond, zou in staat zijn van een dier in een mens te veranderen, superieur aan alle andere levende wezens! Vastbesloten zijn droom te laten uitkomen ging Sami op pad om Ulvars schat te vinden, geleid door een kostbaar voorwerp dat zijn moeder hem had nagelaten: de maansteen.

Tijdens zijn reis door het hoge noorden vond Sami verschillende nieuwe vrienden, onder andere een slimme wezel die Ankel heette en een goedhartig konijn met de naam Boontje. Zij trokken met Sami mee op

zijn queeste en samen trotseerden ze alle gevaren die op hun pad kwamen. Karl, die nu het hoofd van de poolvossen was, bleef hen op de hielen zitten, omdat hij de maansteen in handen wilde krijgen. Toen Karl de maansteen van Sami probeerde te stelen, brak er een bloederige strijd uit. Op het moment dat Sami alle hoop had verloren, dook zijn lang verdwenen grote broer op, Arvid, die redding bracht door Karl te verjagen – dat dacht Sami tenminste. In werkelijkheid bleek Arvid geen haar beter dan Karl. Hij stal de maansteen en sloot Sami en zijn vrienden op in een grot, met het dreigement hen een voor een te doden als Sami weigerde hem het geheim van de maansteen te vertellen.

Zo zat Sami dus samen met Ankel en Boontje gevangen. Hij had zich al met zijn lot verzoend toen er in het maanlicht een jonge moervos bij de ingang van de grot verscheen...

HOOFDSTUK 1

Makarovs verlies

De vos die de wacht hield, schrok snuivend wakker toen de slanke moervos naar hem toe kwam. Haar vacht glansde rood in het maanlicht. Sami spitste zijn oren en keek vanuit de donkere grot toe.

‘Juffrouw Natasja!’ riep de bewaker uit. Hij sprong overeind en schudde beschaamd zijn eigen rode vacht uit. ‘Wat doet u... Ik bedoel... Waaraan dank ik de eer van uw aanwezigheid?’

Met grote ogen van verbazing, en ook een sprankje hoop, kwamen Ankel en Boontje samen met Sami dichterbij de ingang. Wie was juffrouw Natasja, en wat kwam ze doen?

‘Hallo, Michael. Vader heeft me gestuurd om je af te lossen’, zei ze.

‘O... Maar uw vader... Hij heeft niks gezegd over –’

‘O, dan is dat hem ontschoten,’ onderbrak Natasja hem. ‘Je kent vader toch. Zijn taken als hoofd-oudste nemen hem helemaal in beslag. Hij weet dat jullie allemaal ook keihard werken, en gunde jou even pauze.’

Sami knipperde met zijn ogen, gefascineerd door haar betoverende stem.

‘Weet u het zeker? U-u doet niet vaak dienst als bewaker, juffrouw Natasja,’ stamelde Michael. ‘En er zijn drie gev-’

Natasja snoerde hem de bek. ‘Denk je dat ik zo’n miezerig poolvosje, zo’n magere wezel en zo’n sjofel konijn niet aankan?’ vroeg ze giechelend. ‘Kom op, Michael. Daar ben ik heus mans genoeg voor, dat weet je best. Ga nu maar snel wat slapen.’

De bewaker leek zich te ontspannen. ‘Dank u wel, juffrouw Natasja,’ zei hij, en hij verdween in het donker.

Natasja ging rustig bij de grotingang zitten tot de bewaker veilig buiten gehoorsafstand was. Sami, Ankel en Boontje wachtten gespannen af. Wat voerde ze in haar schild? Kwam ze echt de bewaker aflossen? Toen, eindelijk, draaide ze zich om naar de gevangenen.

‘Sami?’ riep ze.

Op zijn hoede kwam Sami het maanlicht in. ‘Wat wilt u?’

‘Er is geen tijd om het uit te leggen. Gauw, kom mee.’
Op een drafje liep Natasja van de grot weg.

De drie vrienden keken elkaar stomverbaasd aan. Na een knikje van Sami renden ze hun redster haastig en lichtvoetig van opluchting achterna.

Maar toen Sami het tafereel buiten opnam, was het meteen weer met die opluchting gedaan. Een groepje vossen versperde Natasja de weg en sloot zo het pad van de grot naar de grasvlakten af. Samen met Ankel en Boontje bleef Sami een paar passen achter Natasja aarzelend staan. Natasja leek niet bang, integendeel, haar donzige staart zwiepte ongeduldig heen en weer.

‘U zei dat u de gevangenen alleen even wilde zien, juffrouw Natasja,’ zei de vos aan het hoofd van het groepje. ‘Als we ze laten gaan –’

‘Hoor eens, Kai, jullie zijn mijn dienaars, jullie allemaal. Dus geef mij maar overal de schuld van. Zeg maar dat ik jullie heb gedwongen.’

‘Maar –’ protesteerde Kai.

‘Geen gemaar. Daar hebben we geen tijd voor. Dank je wel voor jullie trouw en hulp al die jaren. En nu

opzij.’ Hoewel ze het vriendelijk zei, klonk er ook staal in haar stem, en het groepje week uiteen.

Sami, Ankel en Boontje volgden Natasja op de voet langs de vossen het donker in – de vrijheid in.

De maan werd half verborgen door donkere wolken. Een koel briesje ruiste door het gras en streek langs de rennende Natasja, Sami en zijn vrienden. Sami bewonderde Natasja’s elegante trekken in het bleke maanlicht. Ze had gezegd dat haar vader de hoofd-oudste was, blijkbaar een van Arvids vertrouwelingen. Waarom zou de dochter van de hoofd-oudste haar leven wagen om volslagen vreemden te redden?

De lucht werd lichter, er dreven sliertjes wolken langs en de horizon gloeide oranje van de naderende dageraad. Urenlang renden ze onafgebroken door, tot ze zo buiten adem waren dat ze nauwelijks meer konden.

Natasja ging langzamer lopen en hield ten slotte gelukkig stil bij een zacht stromend beekje, dat naar een bergketen in de verte leidde. Zodra ze allemaal naar hartenlust hadden gedronken zei Natasja: ‘Hier zouden we wel even veilig moeten zijn.’

Sami kwam naar voren. ‘Ik ben blij dat u ons hebt gered, juffrouw Natasja. Maar... waarom hebt u dat gedaan?’

‘Omdat ik met jullie meega op jullie queeste natuurlijk! En hou alsjeblieft op met die *juffrouw Natasja*-onzin. Gewoon Natasja is prima.’

‘Sorry, wat?’ vroeg Ankel.

Boontje hipte verward van de ene poot op de andere.

‘Ik zei dat jullie me geen –’

‘Nee, daarvóór’, onderbrak Sami haar zacht. ‘Je zei dat je...’

‘Ik ga met jullie mee.’

‘Maar waarom?’ vroeg Boontje. Hij sprong wat dichterbij.

‘Omdat ik dat wil. En bovendien heb ik de maansteen!’ verklaarde Natasja triomfantelijk, en ze stak haar kop op om te laten zien dat Sami’s dierbare leren pakje om haar hals bungelde.

Sami staarde er vol ontzag naar, geschrokken en dolblij tegelijkertijd. Ze waren uit de grot ontsnapt, ze hadden de maansteen terug en ze hadden ook nog een nieuwe reisgenoot!

‘Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’ vroeg hij grinnikend.

‘Van Arvid gestolen’, zei Natasja trots, en ze lachte naar hem. ‘Hij is zo verwaand dat hij niet dacht dat iemand dat zou durven.’

‘Maar waarom wil je met ons mee?’ vroeg Ankel, die haar achterdochtig aankeek. Kennelijk was hij niet zo opgetogen als Sami. En misschien had hij wel een punt: waarom zou Natasja een prettig leven opgeven en haar vrienden en familie verraden voor de kans op... wat? ‘Dit is geen spelletje. Besef je wel hoe gevaarlijk dit is?’

Natasja’s ogen flitsten van woede. ‘Natuurlijk besef ik dat, neerbuigend wurmpje dat je bent! Ik heb er goed over nagedacht. Ik heb lang genoeg bij die troep vossen gewoond en ik ben het zat om die kleine “juffrouw Natasja” te zijn. Ik wil de wereld zien. Ik wil iets goeds doen! En ik wil eens wat echt respect, als dat niet te veel gevraagd is. Is dat voldoende reden om met jullie mee te gaan?’

Ankel boog schaapachtig zijn kop terwijl Sami zachtjes lachte.

‘Welkom in ons groepje!’ zei Boontje met een warme glimlach.

‘Ja, we zijn blij je erbij te hebben’, voegde Sami daar langzaam aan toe terwijl hij zijn gedachten even zorgvuldig op een rijtje zette. ‘Maar... Ankel heeft op één punt gelijk: een schat zoeken is geen kinderspel. Met alle respect, Natasja, maar het is heel wat minder aangenaam dan je gewend bent.’

‘Geen probleem! Mijn besluit staat vast!’ verklaarde Natasja resoluut. ‘Nu kunnen we waarschijnlijk maar beter gaan. We mogen hen geen kans geven ons in te halen. Maar eerst...’ Voorzichtig tilde ze de maansteen van haar hals en stak hem Sami toe.

Die nam hem aan en was opgelucht het gewicht weer om zijn hals te voelen. Zomaar opeens had zijn schatzoekersteam er een nieuw lid bij. Toch voelde hij zich niet helemaal gerust over Natasja’s plotselinge verschijning en haar schijnbare altruïsme. Hij kon er nog steeds niet goed bij. Als ze domweg de wereld wilde zien, was het nergens voor nodig de andere vossen van haar troep te verraden. Zou het kunnen dat ook zij in de ban was van die oude legende, de belofte dat een dier aan het einde van zijn weg met de maansteen in een mens kon veranderen? Of zat er iets anders achter?

‘Goed... Waarheen nu?’ vroeg Sami. Aarzelend tuurde hij in de verte. Achter de grasvlakten rees een eindeloze bergketen de blauwe lucht in. Mist kringelde om de besneeuwde toppen.

‘Dat lijkt geen makkelijke route’, zei Boontje.

Ankel keek om zich heen. ‘Maar is er een andere, als we Arvid kwijt willen raken?’

Natasja lachte. ‘Ankel heeft gelijk, daar moeten we wel heen. Het kost bijna een week om langs die bergen daar verderop te komen. Maar ik weet een kortere weg. Er is een paadje dat er recht doorheen loopt, en ik weet bijna zeker dat niemand anders in Arvids troep dat kent. Zodra we in het bos achter de bergen zijn, hebben we ze afgeschud!’

‘Wijs ons de weg maar, Natasja!’ zei Sami.

Uren later bereikten ze een pas tussen twee bergen. Zoals beloofd lag Natasja’s route goed verborgen, maar het was duidelijk dat zij het terrein door en door kende. Het pad lag bezaaid met puin en aan weerszijden staken scherpe stenen uit. Hoger en hoger kwamen ze, en het lopen viel Sami, Ankel en Boontje steeds zwaarder. ‘Kom op! We zijn er bijna!’ Natasja leek totaal niet moe. Ze holde voor hen uit en moedigde hen aan terwijl ze de helling op sjokten en tussen grote zwerfkeien door zigzagden. ‘En dan te bedenken dat jullie bang waren dat ik te soft was om op avontuur te gaan!’ Ze giechelde.

Blozend onder zijn vacht ging Sami wat sneller lopen.

Eindelijk kwamen ze bij een reusachtig ravijn tussen

twee bergen, met zulke steile wanden dat ze de bodem niet konden zien.

‘We hoeven er alleen maar overheen te springen,’ zei Natasja opgewekt. ‘Daarna wordt het makkelijker. Kom mee, dan laat ik jullie zien waar de kloof het smalst is.’

Het pad werd steiler en smaller. Natasja kroop voorzichtig dicht tegen de bergwand aan verder. Sami en de anderen volgden haar zenuwachtig, half kruipend en half klimmend om hun evenwicht niet te verliezen. Niemand durfde een kik te geven. De enige geluiden waren het geknerp van stenen onder hun poten en het geroffel van hun hart.

Plotseling gaf Ankel, achter Sami, een gil toen hij uitgleed. Er stortten een paar stukken puin in de afgrond en hij hing met zijn ene voet over de rand. Hijgend klampte hij zich aan het pad vast terwijl Boontje en Sami hem omhoog hielpen. Sami luisterde of hij het puin op de bodem van het ravijn hoorde vallen, maar het leek eeuwen te duren voor de doffe echo klonk.

‘Gaat het?’ vroeg Sami.

Ankel beet op zijn lip en knikte, met een wantrouwende blik naar Natasja, die een paar passen verderop stond toe te kijken.

Na bijna een uur over dat moeilijke pad kwamen ze eindelijk bij de smalle oversteekplaats en sprongen ze een voor een over de kleine spleet boven het ravijn. Toen ze hoog op de berg ernaast zaten, kon Sami eindelijk zijn hart tot rust laten komen. Intussen bestudeerde hij de andere kant van de bergketen. Daar lag een uitgestrekt bos, als een eindeloze groene zee, weelderig en fris.

En een bos betekende *eten!* Sami's maag rommelde verwachtingsvol.

'Kom mee!' zei Natasja met een blik naar hem. 'Ik verga ook van de honger!'

Samen holden ze de berghelling af, met Boontje en Ankel vlak achter hen, joelend en schreeuwend. Op een gegeven moment verloor Boontje zijn evenwicht en viel op zijn achterste, maar dat was geen probleem: hij zoefde op zijn donzige achterwerk omlaag alsof hij aan het sleeën was! Toen hij het dal bereikte, sprong hij overeind, wreef over zijn achterwerk en lachte vrolijk.

Zodra ze het bos in kwamen, begonnen ze te foerageren. Ankel vond hazelnoten en paddenstoelen, Natasja ontdekte allerlei wilde vruchten en Sami ving in een beekje een grote zalm. Boontje ging op zoek naar een goede plek om te eten.

Ten slotte installeerden ze zich onder een enorme boom en deden zich tegoed tot ieders buik vol zat. Toen het avond werd, scheen de maan fel door de bomen heen op het gras en wierp vlekkerige, witte schaduwen. Overal galmden de lang aangehouden kreten van vogels die zich voorbereidden op de nacht. Ankel, Boontje en Natasja installeerden zich onder een boom en leken al snel in slaap te vallen, maar Sami lag op zijn bedje van bladeren te draaien en te woelen. Ook al had hij een uitgebreid maal in zijn buik en zijn vrienden veilig dichtbij, toch was hij rusteloos en bleven zijn ogen wijd open.

Toen hij de maan daar zo zag, besloot hij dat het tijd was om de maansteen weer eens te raadplegen. Omdat hij zijn vrienden niet wakker wilde maken, sloop hij door de struiken naar een open plek dichtbij, waar een fazant uit het struikgewas schoot en wegvloog.

Sami wilde net het leren pakje dat om zijn nek hing openvouwen toen hij voetstappen achter zich hoorde en snel omkeek. Het was Ankel maar.

‘Ben je nog wakker?’ vroeg Sami verbaasd.

‘Na alles wat er de laatste tijd is gebeurd, kon ik niet goed in slaap komen,’ zei Ankel grinnikend. ‘En ik had al zo’n idee wat jij van plan was.’ Hij knikte naar het pakje.

‘Je bent net op tijd’, zei Sami, die het van zijn nek haalde en in het maanlicht openvouwde.

Er zat een grote, blauwe edelsteen in met in het midden een gouden maansikkeltje dat langzaam begon te gloeien. Terwijl Sami en Ankel toekeken, begon het maantje rond te draaien, steeds sneller. Na enkele ogenblikken ging het weer langzamer, tot het stilhield en de twee uiteinden als twee pijlen in de richting van Ulvars schat wezen. Sami volgde die richting met zijn ogen, tuurde tussen de bomen door in de verte en vroeg zich af hoeveel verder ze nog zouden moeten reizen.

‘Kijk!’ riep Ankel zacht. Hij gaf Sami een por en wees toen met zijn snuit naar de trillende maansteen.

Vol ontzag keek Sami naar het maansikkeltje. Dat in de steen aangebrachte maantje... Dat leek anders. Feller. In al die maanden dat hij onderweg was, had hij het nog nooit zo fel gezien!

‘Wauw! Wat zou dat betekenen, denk je?’ vroeg Sami zachtjes.

‘Eh... Misschien is Ulvars geheime schat dichtbij?’opperde Ankel hoopvol.

‘Zou het echt?’

Met stralende ogen keken de twee vrienden el-

kaar aan. Nadat ze zo lang onderweg waren geweest, naderden ze misschien eindelijk het doel van hun reis.

Krak. Droge bladeren knisperden tussen de dichte struiken.

‘Wie is daar?’ siste Sami, die snel in de richting van het geluid keek. Had iemand hen begluurd? Een vijand? Hij gromde naar de struiken terwijl Ankel haastig de maansteen weer inpakte, zodat het licht doofde in de leren verpakking.

Het werd doodstil in het bos. Toen Sami’s ogen aan het donker wenden, zag hij tussen de takken en bladeren een paar gloeiende, groene ogen achterdochtig naar hen turen. Gek van angst en met de maansteen tegen zijn borst geklemd ademde Ankel diep in – hij leek op het punt een bloedstollende kreet te laten horen.

‘Kom tevoorschijn!’ beval Sami, en hij ging voor zijn vriend staan.

‘Ik ben het, Sami’, riep een bekende stem. Het dier kwam uit de struiken tevoorschijn: Natasja. De achterdocht in haar ogen was volledig verdwenen en er stond nu niets op haar gezicht te lezen. Ankel liet opgelucht in één diepe stoot zijn adem ontsnappen.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg Sami.

‘Toen ik wakker werd, waren jullie weg. Ik was bang dat jullie iets was overkomen, en daarom kwam ik even kijken,’ zei Natasja kalm.

‘Waarom verstopte je je in de struiken?’ vroeg Ankel verontwaardigd. Hij leek helemaal over zijn angst heen.

‘Jullie stonden met de rug naar mij toe, en het was donker. Ik wist niet zeker wie jullie waren,’ legde ze uit.

Ankel trok één wenkbrauw op.

‘Goed,’ zei Sami, ‘dus het was gewoon een misverstand. Laten we maar teruggaan.’ Hij hing de maansteen weer om zijn hals en wilde in de richting van hun slaappleaats lopen.

‘Wacht,’ zei Natasja. ‘Ben je niet benieuwd om te zien waar de maansteen naartoe wijst?’

‘Dat kunnen we morgenochtend wel doen,’ zei Ankel. ‘We kunnen beter gaan slapen.’

‘Maar hij gloeide feller, hè?’ Natasja keek Sami aan. ‘Denk je niet dat er iets heel dichtbij zou kunnen zijn?’

Sami’s gezicht klaarde op. Hij keek Ankel aan. ‘Ga jij maar terug, als je dat liever doet.’

De twee vossen liepen door het bos in de richting die de maansteen had aangegeven. Ankel bleef een stukje achter. Hij was diep in gedachten verzonken en knaagde zachtjes op de klauw van zijn wijsvinger...

Algauw stonden de bomen steeds verder uit elkaar en merkten ze dat ze afliepen op iets wat de voet van een vulkaan leek die heel lang geleden was uitgebarsten. De grond lag vol zwart, vulkanisch gesteente. Toen ze dichterbij kwamen, zag Sami hoe eigenaardig gevormd die stenen waren: sommige waren hoog en kaarsrecht als planten, enkele leken bij elkaar gekropen als diertjes, terwijl andere leken op grote beesten die hun tanden ontblootten en met hun klauwen dreigden. Waren al die dieren in de lavastroom terechtgekomen?

‘Wat afschuwelijk!’ zei Sami. Toen ving zijn gevoelige neus een vertrouwde geur op, misschien van een andere vos, maar dat wist hij niet zeker.

‘Ruik jij het ook?’ vroeg Natasja met haar neus in de lucht.

‘Ik weet het niet zeker, maar ik denk dat er weleens vossen in de buurt kunnen zijn.’

‘Wat?’ Ankel verkrampde van angst.

‘Wees maar niet bang, het is niet Karl of Arvid’, zei Sami. ‘Dit is een vos die we nog niet eerder zijn tegengekomen.’

Toen ze voorzichtig verder slopen, werd de geur steeds sterker. Na een poosje kwam er een grote,

zwarte rots in zicht, anders dan de andere tot dan toe. In tegenstelling tot de planten- en dierengestalten was deze rots hoog en plat met onderaan een kleine, gebogen opening. Daar wurmde zich een witte gestalte doorheen, in de richting van de vrienden.

‘Wacht hier’, fluisterde Sami tegen Ankel.

Sami en Natasja liepen er langzaam dichtertoe, en al gauw zag Sami dat het een poolvos was. Hij was forsgebouwd, maar had minstens de helft van zijn vacht verloren. Het restant was een rommeltje, aangekoekt en vol twijgjes en stof. Zijn naakte huid zat onder de littekens en zijn staart zat vol ringwormkorstjes. Hij ging voor de vreemde rots op de grond zitten en begon van een rottend kraaijenlijk te eten. Zwarte veren dwarrelden op de grond.

‘We kunnen beter uit de buurt blijven’, fluisterde Ankel fronsend vanachter Sami en Natasja.

‘Doe niet zo stom, kom mee!’ fluisterde Natasja terug. ‘Misschien weet hij iets.’

De haveloze vos, die merkte dat er achter hem iets bewoog, draaide zich om naar het drietal. Hij sprong overeind en keek de nieuwelingen nijdig aan. De stank van zijn lijf en van de verminkte kraai benam hun de adem. Sami ging een paar stappen achteruit en

hield zijn adem in. Maar nog verontrustender was de uitdrukking van schrik en herkenning op het gezicht van de vreemde.

‘Nikolaas... Je... Je leeft nog?’ zei hij met een schorre stem.

Nikolaas. Die naam herkende Sami. Dat was de stamvader van de poolvossen in zijn moeders verhaal over Storm en Blizzard. Toen liet de vreemde zijn blik langs Sami’s gezicht gaan. ‘Nee, nee, nee... Jij kunt niet aan hem tippen! Bij lange na niet...’

‘Wie bent u?’ vroeg Sami vriendelijk.

‘Wie ik ben?’ herhaalde de poolvos met lege ogen. ‘O ja, wie ben ik?’

‘Wat doet u hier?’ vroeg Natasja scherp.

‘Wie zijn jullie allemaal?’ bulderde de vos opeens, en hij gromde.

Sami keek even naar Natasja en deed een stapje dichterbij. Dit gesprek moest voorzichtig aangepakt worden. ‘Ik heet Sami. Ik kom uit het hoge noorden. Dit zijn mijn vrienden,’ zei hij luchtig.

‘Sami? Nooit van gehoord,’ mompelde de vos verward.

‘Daarnet noemde u me Nikolaas. Kent u hem?’

‘Wat zei je? Heb je hem gezien?’ vroeg de vos op-

gewonden, maar toen liet hij zijn kop hangen. Zijn geheugen leek op te klaren. ‘Nee, dat is onmogelijk. Jij kunt hem niet hebben gezien. Mijn kind is... Hij is...’ Hij schudde zijn kop en de tranen sprongen hem in de ogen. ‘Laat me met rust’, zei hij, en hij wilde weglopen.

‘Uw kind? Nikolaas is uw kind?’ riep Sami.

De oude vos aarzelde, maar gaf geen antwoord. Sami pijnigde zijn hersenen, denkend aan wat hem was verteld over Nikolaas en het ingewikkelde leiderschapssysteem van de witte vossen.

‘U ben Makarov, de tweede-oudste van de poolvossen’, zei hij. ‘Dat klopt toch?’

De verdwaasde vos keek Sami weer aan en leek met stomheid geslagen. Hij schraapte zijn keel. ‘Makarov’, zei hij toen schor.

‘Tweede-oudste?’ vroeg Ankel. ‘Wat wil dat zeggen?’

Sami en Natasja openden tegelijkertijd hun mond om antwoord te geven, maar de oudere vos ging rechtop staan en begon met een lage, afgemeten stem te praten.

‘Het leiderschap van de witte vossen is als volgt verdeeld: de stamvader ziet toe op de hele stam. De hoofd-oudste roept op tot bijeenkomsten en leidt die, en hij waakt over de maansteen, een schat die van de ene generatie vossen op de andere overgaat. De

derde-oudste is verantwoordelijk voor migratie, hulp bij rampen en voedselverdeling. De vierde-oudste staat aan het hoofd van het leger. Maar de tweede-oudste...? Zijn ogen glommen en ineens leek hij veel jonger en wakkerder. ‘De taak van de tweede-oudste is het meest omringd met geheimzinnigheid en gevaar. Hij of zij verzamelt informatie en bewaart geheimen, en behandelt ook de lastigste zaken in de vossenstam. Wij, tweede-oudsten, weten het meest en zijn dus bijzonder kwetsbaar voor hinderlagen en moord-aanslagen. Daarom moeten we uiterst bekwaam zijn.’

Sami, Ankel en Natasja keken elkaar stomverbaasd aan.

Makarov ging verder. ‘Het is goed om na zo lange tijd een paar vossen te zien. Hoe gaat het met alle poolvossen?’ vroeg hij aan Sami. ‘Arthur zal nu wel de hoogste in rang zijn. Ik neem aan dat hij het van Nikolaas heeft overgenomen?’ Arthur was Sami’s vader, en hij had van Grijs, de hoofd-oudste, opdracht gekregen de maansteen te beschermen.

Sami slikte. Hoelang zat deze vos al hier in zijn een-tje in de wildernis? ‘Eh... Karl is nu de stamvader.’

Makarov schudde blijkbaar geschrokken zijn hoofd. ‘Dus het is hem gelukt. Karl was altijd al ambitieus.

Arthur en hij waren natuurlijk oorlogshelden, maar die titel is Arthur nooit naar het hoofd gestegen. Karl was anders... maar ik had nooit gedacht dat hij het zo ver zou schoppen.’

‘Tweede-oudste, waarom hebt u de vossenstam verlaten?’ vroeg Sami.

De ogen van de oude vos werden ernstig en bedroefd. ‘Zoals je weet, was mijn zoon Nikolaas de stamvader, terwijl ik de functie van tweede-oudste had. Hij voerde de witte vossen aan bij de overwinning op de blauwe vossen, verjoeg de blauwe vossen definitief uit het hoge noorden en stelde daarmee zijn status binnen de vossenstam veilig. Karl, die bekendstond als Storm, en Arthur, die Blizzard werd genoemd, hielpen hem die beslissende slag te winnen en werden als grote helden onthaald. Maar als Nikolaas er niet was geweest, zouden de witte vossen door de oorlog met de blauwe vossen zijn weggevaagd. De bijdragen van mijn zoon aan de vossengemeenschap en aan de hele soort waren gigantisch... Ik heb hard gewerkt om hem groot te brengen, heel veel opgegeven, hem tot volle bloei zien komen... en wat heb ik er uiteindelijk aan overgehouden? Alleen maar een armzalig doodsb bericht. O, o! O!’ brulde Makarov woest. Zijn sterke

lijf trilde hevig en zijn poten sloegen tegen de grond.

Onthutst door die plotselinge ommekeer in stemming struikelde Sami achteruit, tegen Ankel aan.

Natasja schudde haar kop. ‘Een doodsbericht? Wat bedoelt u?’ vroeg ze vriendelijk.

Makarov zakte op de grond. Even later gluurde hij met een vreemde blik in zijn ogen naar Sami en Natasja.

‘Wat doen jullie hier?’ vroeg hij, en hij tuurde naar het leren pakje dat voor Sami’s borst bungelde. ‘Zijn jullie helemaal uit het hoge noorden hiernaartoe gekomen om Ulvars geheime schat te zoeken, net als mijn zoon?’

Sami knipperde met zijn ogen. Nikolaas was ook op de schat uit geweest? ‘We –’

Maar voor hij door kon gaan, vloog de tweede-oudste verbluffend vlug op hem af en griste de maansteen van zijn hals. De oude vos was sneller dan hij leek!

‘Hé!’ gromde Sami, klaar om de achtervolging in te zetten.

Maar Makarov rende niet weg. Hij legde het pakje op de grond en maakte het open. Spookachtig blauw licht straalde uit de maansteen en bescheen zijn slonzige snuit.

‘Dit is hem! Dit is hem! Hij is het echt. De maansteen!’ Makarov liet een oorverdovend gebrul horen, hij hijgde en zijn borst ging op en neer. ‘Dwazen die jullie zijn! Jullie zijn in die leugens getrapt en proberen die slechte, met bloed besmeurde, ongeluk brengende schat op te sporen!’ Hij ontweek het licht van de maansteen alsof het hem zou verbranden.

‘Slecht, met bloed besmeurd en ongeluk brengend?’ Nu snapte Sami er nog minder van.

Ankel kwam voorzichtig wat dichterbij. ‘Wat bedoelt u daarmee, Makarov?’

‘Luister, jonge vos,’ begon Makarov, en hij richtte zijn bloeddoorlopen ogen strak op Sami. ‘De geheime schat die je zoekt, is door Ulvar vervloekt. Wie hem bezit, krijgt een fatale ramp te verduren. Iedere held in de historische verslagen die hem zou hebben gevonden of in zijn bezit had, is kort daarna een geheimzinnige dood gestorven, zonder uitzondering. Let op mijn woorden: niemand van jullie die de schat zoekt, overleeft deze queeste.’

Er klonk een soort kille magie in Makarovs waarschuwing. Zijn woorden leken zich stuk voor stuk diep in Sami’s hart te kerven. Zijn vacht ging overeind

staan en hij kon geen woord uitbrengen.

Intussen kwam de zon al op en in de griezelige stilte dook er een kraai uit de roodgekleurde lucht neer die boven op de hoge rots ging zitten en Sami krijsend met een dodelijke blik aanstaarde. Het leek wel een voorteken. Stel je voor dat Makarov gelijk had...

Natasja verbrak de stilte. 'Onmogelijk! Dat slaat nergens op!'

Haar woorden brachten Sami tot bezinning en hij kwam weer tot zichzelf. 'Waarom zou Ulvar de vossenstam zo vervloeken? Het nageslacht dat de vossen horen te beschermen, vervloeken?' vroeg hij.

Ankel knikte bedachtzaam. 'Het is moeilijk te geloven dat Ulvar zijn eigen volgers zou vervloeken.'

Makarov lachte honend. 'Dwaze wezel. Het is juist geniaal! De geheime schat is lokaas. Degenen die de geruchten geloven en de schat willen zoeken, zijn hebberige opportunisten die nergens voor terugdeinzen om hun doel te bereiken. Op die manier heeft Ulvar een schitterende manier bedacht om de gevaarlijke elementen stilletjes uit de vossenstam te verwijderen en de rust te handhaven.'

Onwillekeurig dacht Sami aan Karl. Er school wel

iets van waarheid in Makarovs woorden. Had hij, Sami, echt al die moeite gedaan om een schat te vinden die in feite niet meer dan een wrede dood betekende? Een valstrik voor machtswellustelingen?

Hij schudde zijn kop en deed zijn best om logisch te denken. ‘Als dat zo is, waarom blijven er dan verhalen over de maansteen en Ulvars schat opduiken? Waarom zijn die geruchten niet verstomd nadat de eerste vossen waren gestorven?’

‘Er zijn altijd nog meer slechte vossen, kleintje. Nadat de maansteen zijn missie heeft volbracht, keert hij vanzelf terug naar de vossenstam. De bloeddorstige schat verschijnt telkens als de vorige avonturiers zijn gestorven opnieuw en wacht dan stilletjes af tot hij een nieuwe groep opportunisten naar hun dood kan sturen.’

Sami stak zijn kin in de lucht. ‘Niet iedereen die de schat zoekt, is een machtsbeluste opportunist! Sommigen volgen Ulvars legende uit hoop, uit een verlangen alles beter te maken. Als wij vinden wat we zoeken, kunnen we de wereld veranderen. Dat zal Ulvar toch ook wel inzien?’

Makarov liet weer zo’n vreemde, schorre lach horen. ‘Snap je dat niet? Hoeveel onbekende helden en schurken hebben zich doodgevochten voor deze

kapotte steen en de schat waar hij naartoe leidt? Er zullen heus wel goede vossen tussen hebben gezeten, zoals jij,' zei hij, en nu keek hij nijdig naar de maansteen, die het zonlicht opving en rood gloeide, 'zoals mijn zoon. Bloed stroomt als water om zijn macht te voeden. Dáárom is hij vervloekt.'

Sami zweeg. Zijn geloof in Ulvars schat had een flinke knauw gekregen. Hoe minder hij Makarovs woorden wilde geloven, hoe meer ze hem logisch in de oren klonken.

'Zoals uw zoon, zei u,' probeerde Ankel. 'Is Nikolaas zó gestorven?'

Natasja's oren trilden van nieuwsgierigheid.

De oude vos haalde diep adem. 'Op een dag kwam Nikolaas buiten zichzelf van blijdschap naar me toe en zei: "Ik heb onderzoek gedaan naar het geheim van onze beschermheilige, vader! Ik heb besloten op pad te gaan en hem te veroveren." Vergezeld door een ondergeschikte vertrok hij uit het hoge noorden, ook al waren de ouderen ertegen. In het jaar nadat hij was weggegaan, had ik het zwaar, want ik maakte me voortdurend zorgen om zijn veiligheid en wachtte angstig, tot op een dag de ondergeschikte terugkwam met fatale verwondingen. Zodra hij me Nikolaas' brief

had gegeven, blies hij de laatste adem uit. Niemand weet wat er echt met hen is gebeurd. Op het moment dat ik de brief met trillende poten openvouwde, was Nikolaas al wekenlang dood.’

‘Wat stond erin?’

Zonder een woord liep Makarov naar de voet van de boog en groef een versleten stuk leer op, dat hij voor Sami op de grond liet vallen. ‘Kijk zelf maar.’

Alle drie concentreerden ze zich op het stuk leer. Het schrift was vervaagd door wind en regen. Toch konden ze de nette, trefzekere symbolen nog onderscheiden. Misschien was Nikolaas’ sierlijke handschrift een aanwijzing voor zijn gedachten op dat moment:

Lieve vader,

Tegen de tijd dat deze brief u bereikt, bent u hopelijk nog steeds in goede gezondheid. Ik mis u heel erg.

Vergeef me alstublieft mijn plotselinge afscheid. Het spijt me dat ik niet meer in staat zal zijn van uw geduldige raad te profiteren. Ik heb niet lang meer te leven, en tegen de tijd dat u deze brief ontvangt, ben ik misschien al niet meer in deze wereld.

U zult zich wel afvragen waarom ik deze brief heb geschreven. Toen ik uit het hoge noorden vertrok, was ik al bereid te sterven om de waarheid achter Ulvars legende te achterhalen. Ik wilde de legende met mijn eigen leven bevestigen. Ik doe dit niet alleen voor mezelf; als we de verhalen en historische bronnen mogen geloven, moet ik deze stap zetten, want ik ben bang dat niemand anders dat zal doen. Ik weet dat u verdrietig zult zijn als u deze brief leest, en ik wil me ook graag verontschuldigen voor mijn egoïstische gedrag. Ik heb mijn plicht aan u als zoon niet vervuld. Ik smeed u om vergevenis, en vergeet alstublieft dat u ooit een zoon als ik hebt gehad.

Ik zal altijd van u houden.
Nikolaas

Sami hief zijn kop en keek de oude vos aan. Hij wist niet goed wat hij van de brief moest denken. Die was beslist niet ondubbelzinnig. Nikolaas was bereid geweest te sterven – maar was hij ook gestorven? ‘Is het mogelijk dat Nikolaas een mens is geworden?’ opperde hij.

‘Onmogelijk! Ik ken Nikolaas beter dan wie ook. Ik heb hem grootgebracht. Als hij een mens was geworden, was hij me komen halen, zolang ik tenminste nog leefde... Daarom ben ik hiernaartoe gekomen, zo dicht mogelijk bij het eindpunt van zijn reis, voor zover ik wist. Maar in alle jaren dat ik al wacht, is hij nooit teruggekomen, als vos of als mens. Hij is niet meer. Dat weet ik zeker.’

Sami voelde zich door wanhoop overspoeld. Als zelfs een vos als Nikolaas, met al zijn ervaring en macht, had gefaald, wat voor hoop had Sami dan op succes?

‘Ik zie mijn kind nooit meer terug!’ snikte Makarov, plotseling door verdriet overmand. ‘Ulvar, u hebt mijn enige kind gestolen!’

Hij wierp zich met een dreun tegen de reusachtige vulkanische rots. De anderen keken verbijsterd toe, bang om hem tegen te houden. Even later zakte hij langs de gladde, stenen wand omlaag en staarde nietsziend in de verte. Hij begon binnensmonds te mompelen over eten en Nikolaas en de maansteen... ‘Ik vind je wel’, maakte Sami op uit het onsamenhangende gemompel. ‘Ooit zal ik je vinden.’

Sami en Natasja wisselden een blik. De oude vos had zich teruggetrokken in zijn waanzin. Sami pakte

de maansteen zorgvuldig in en hing hem weer om zijn hals. Voor hij zich afwendde, keek hij nog één keer naar Makarov.

Te denken dat deze vos ooit had geholpen het hoge noorden te regeren, en kijk nu eens wat er van hem was geworden!

‘Kom, we gaan’, zei Sami ernstig.

En de drie vrienden liepen weg, de vroege ochtend in.

Zwijgend gingen ze terug naar hun slaappleats. Makarovs woorden en de brief hadden hen flink van slag gebracht. Ondanks het warme zonlicht, en het bos dat rondom hen ontwaakte, hing er een schaduw over hen heen en voelden ze een akelige kilte in de lucht.

In Sami’s kop was het een rommeltje van verwarde gedachten. Hij had een doffe pijn in zijn buik, alsof hij een heel stel vlinders met wriemelende voelsprietten had ingeslikt. *Ulvars schat... De bloeddorstige schat...* Die vervloekte woorden bleven maar door zijn hoofd spoken. Makarovs waarschuwing bonsde in zijn oren en de woorden knaagden als een mot aan zijn wil. Hij wilde niet geloven dat het waar was wat Makarov had gezegd, maar het voelde allemaal wonderlijk

overtuigend. Het leek alsof de dood een spin met scherpe tanden was, die zijn web ontrolde en hen stilletjes opwachtte, hen verleidde met een duizelingwekkende, betoverende schat daar midden in zijn web.

Eindelijk kwamen ze bij de grote boom. Boontje lag nog lekker uit te slapen onder de takken en Ankel bood aan wat voor het ontbijt te zoeken. Sami en Natasja maakten het duttende konijn wakker en praatten hem bij over alles wat er was gebeurd. Hij knipperde verbaasd met zijn ogen en krabde in verwarring aan zijn flaporen, maar bleef wel stil en aandachtig zitten luisteren. Toen ze klaar waren, zei hij filosofisch: ‘Zo, die oude vos heeft ons beslist iets gegeven om over na te denken.’

Toen Ankel terugkwam met bessen en noten, zette het viertal zich aan het ontbijt.

‘Het punt is... Wat Makarov zei, is totaal anders dan wat mijn moeder aangaf voor ze stierf’, zei Sami aarzelend. ‘En zij had het verhaal van mijn vader, die Nikolaas heel goed heeft gekend, volgens mij. Zij zei dat de schat magisch was. En dat ik ernaar op zoek moest gaan. Ze zou me nooit op pad hebben gestuurd als ze dacht dat het mijn dood zou worden. Dus... loog Makarov? Of logen mijn vader en moeder?’

Zijn moeders woorden gingen weer door zijn

hoofd toen hij terugdacht aan die verschrikkelijke dag dat ze alleen en dodelijk gewond van de jacht was teruggekeerd. *Volgens de legende heeft Ulvar, de beschermheilige van de poolvossen, ons een weergaloze geheime schat geschonken. Die bevat ongelooflijke magie waarmee dieren in mensen kunnen veranderen...*

Ankels stem bracht hem weer terug in het heden. ‘Er zitten geen gaten in Makarovs verhaal, en bovendien heeft hij geen reden om te liegen’, zei hij.

‘Eén gat zit er wel in: waarom heeft Nikolaas die brief achtergelaten? Het klonk alsof hij wist dat hij dood zou gaan. Hoe wist hij dat?’ merkte Natasja op.

‘Precies!’ zei Sami. Eindelijk een sprankje hoop. ‘Waarom zou je achter een schat aan gaan als je wist dat het je dood zou worden?’

‘Misschien dacht hij dat de zoektocht naar die schat zo moeilijk zou zijn dat hij elk moment onderweg zou kunnen sterven’, zei Boontje peinzend.

‘Maar wat bedoelde hij met “de legende met mijn eigen leven bevestigen”?’ vroeg Sami.

Ankel had het antwoord duidelijk al op het puntje van zijn tong. ‘Als hij de schat kon vinden, kon hij de vloek hoogstpersoonlijk bevestigen, bedoelde hij’, zei hij triomfantelijk. ‘En je weet hoe dat afgelopen is. Hij

ging dood! Hij wist dat hij dood zou gaan. En dat alles bevestigt Makarovs verhaal.'

'Waarom zou je al die moeite doen om een legende te bevestigen als je wist dat het je dood zou worden en dat je er nooit iemand over zou kunnen vertellen?' betoogde Natasja met flitsende ogen. 'Dat is onzin!'

'Ik vermoed dat hij niet is gestorven, maar een mens is geworden,' zei Sami.

'Waarom heeft hij dat dan niet zelf aan zijn vader verteld?' wierp Ankel tegen. 'Waarom bleef hij zo zorgvuldig bij dat antwoord uit de buurt?'

'Dat is de grote vraag.' Sami werd er opgewonden van en zijn hersenen maakten overuren. 'Misschien was hij bang dat iemand anders de brief in handen zou krijgen?'

Ankel humde en gaf schoorvoetend toe dat dat een mogelijkheid was.

Sami ging verder. 'Nikolaas zei ook iets als *Ik doe dit niet alleen voor mezelf... Ik moet deze stap zetten, want niemand anders gaat het doen*. Weet je nog? Dat klinkt alsof er meer achter zit dan domweg doodgaan!'

De vier vrienden dachten er een poosje over na terwijl ze hun eten lieten zakken.

'Weet je nog, Sami, toen we Lund spraken?' vroeg

Ankel. ‘Je weet wel, Boontjes reusachtige konijnenvriend?’

Sami knikte.

‘Hij had het over de Bron der Reïncarnatie, en zei dat die zich in het Betoverde Woud bevond.’

Peinzend kauwde Sami op de binnenkant van zijn wang. ‘Ik vroeg me toen al af of dat was waar de maansteen ons naartoe zou leiden, of die bron misschien de schat was. Maar Lund leek beslist niet te denken dat die bron iemand zou doden.’

‘Misschien is het een andere oorsprong voor die reïncarnatiemagie. Als we die eerst eens probeerden te vinden?’ stelde Ankel voor.

‘En onze droom opgeven?’ brieste Sami.

‘Nee, dat bedoel ik niet. Maar... eh... de Bron der Reïncarnatie kan er ook voor zorgen dat onze droom uitkomt, en die lijkt wel wat veiliger.’

Sami keek even naar Natasja.

‘Ik weet niet...’ zei ze. ‘Ik was er niet bij toen jullie over die bron hoorden, maar ik vind het lang niet zo opwindend klinken. Maar als jullie allemaal overtuigd zijn...’

Sami keek Boontje aan. ‘Wat vind jij?’

Het konijn trok met zijn neus. ‘Het lijkt mij wel een

goed idee. Als we die bron vinden, zou dat weleens de manier kunnen zijn om een mens te worden, maar als het niet zo is, blijkt hij misschien evengoed van nut. Wat hebben we te verliezen?’

Sami zuchtte. ‘Goed, dat is dus besloten... maar er is wel een probleem: weet iemand de weg naar het Betoverde Woud?’